

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 211/2024-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SEC TRADE s. r. o.**, Hraničná 18, Bratislava, IČO 44 845 006, zastúpenej **URBAN & PARTNERS s.r.o.**, advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/27/2022 z 27. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 41 ods. 1 a 2 písm. c) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Sfk/27/2022 z 27. októbra 2023 (ďalej len „napadnutý kasačný rozsudok“). Navrhuje napadnutý kasačný rozsudok zrušiť a vrátiť vec najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie. Domáha sa i náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnu žalobou z 3. marca 2019 domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 100350703/2019 z 1. februára 2019 potvrdzujúceho rozhodnutie Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 561857/2018/Dub zo 4. októbra 2018, ktorým sťažovateľke určil rozdiel dane v sume 386 eur na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2016 a znížil jej nadmerný odpočet za sporné obdobie zo sumy 809,17 eur na sumu 423,17 eur. Správca dane v zdaňovacom období apríl 2016 neuznal žalobkyni uplatnený nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry

č. 20160024 za nákup tovaru – náhradných dielov do automobilov od spoločnosti [REDAKOVANÉ] (celková suma 2 316 eur, z toho DPH v sume 386 eur).

3. Podstatnými žalobnými námietkami boli tvrdenia sťažovateľky, že jej finančné riaditeľstvo pripisuje zodpovednosť za skutočnosti, ktoré nemohla ovplyvniť. Uviedla, že nemôže v rámci svojej dôkaznej povinnosti byť zaťažovaná dôkazným bremenom vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré má preukazovať správca dane voči nespolupracujúcemu deklarovanému dodávateľovi. Podľa názoru sťažovateľky uniesla svoje dôkazné bremeno, keď prostredníctvom predloženia listinných dôkazov (faktúry a bankových prevodov), vyjadrení jej konateľ'a a výpoveďami svedkov preukázala reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia, ako aj splnenie podmienok na odpočítanie dane od sporných obchodov. V predmetnej veci je v postavení dobromyseľného podnikateľ'a, ktorý si splnil všetky povinnosti a nemohol mať vedomosť o iných skutočnostiach, ktoré zistil správca dane. Tieto jej preto nemôžu byť pričítané na ťarchu. Vo vzťahu k odmietnutiu vykonania dôkazu konfrontáciou, ako aj vo vzťahu k jednostrannému preferovaniu výpovedí svedkov a nedostatkov na strane spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v neprospech sťažovateľky namietala aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/44/2019-106 z 21. októbra 2021 žalobu sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka podala proti tomuto rozhodnutiu kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnila tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci otázky oprávnenosti jej nároku na odpočet DPH, ako aj v otázke povinnosti správneho orgánu spoľahlivo zistiť skutkový stav veci, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu v otázke posúdenia unesenia dôkazného bremena a nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočnila svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol a účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta nasledujúce:

- a) bolo porušené jej právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré podľa sťažovateľky vykazuje znaky arbitrárnosti z dôvodu nevysporiadania sa s jej zásadnými námietkami uplatnenými v kasačnej sťažnosti. Uvádza, že kasačný súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia venuje výlučne samotnej konfrontácii ako dôkazu, ktorý nebol vykonaný, ale nevenuje sa odôvodneniu, prečo došlo k zmene názoru vo vzťahu k vykonaniu tohto dôkazu, keďže Daňový úrad Michalovce sa pôvodne na základe dožiadania pokúsil (neúspešne) aj o vykonanie konfrontácie, a prečo nedošlo k opakovanému pokusu o jej vykonanie a prečo nedošlo k predvedeniu svedkov, ktorí mali byť prítomní pri konfrontácii. Podľa názoru sťažovateľky došlo v daňovom konaní k selektívnemu a jednostrannému hodnoteniu dôkazov v jej neprospech. V jej právnej veci je podľa jej názoru konfrontácia, ktorú navrhovala, opomenutým dôkazom, ktorého neuskutočnenie správne súdy neodôvodnili ústavne udržateľným spôsobom. Kasačný súd

sa podľa nej rovnako nevyjadril k rozporom v rozhodnutí správneho súdu, na ktoré poukázala sťažovateľka v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k otázke dodania kontrolovaného tovaru;

- b) kasačný súd sa napadnutým rozsudkom odklonil od ustálenej súdnej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo vzťahu k posúdeniu otázky, či sťažovateľka v predmetnej veci uniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu podmienok uplatneného práva na odpočítanie dane zo sporných obchodov bez toho, aby tento odklon náležite odôvodnil. Napriek poukazu na komplexné rozhodnutia, ktoré sú podľa sťažovateľky na konanie aplikované, nedošlo k ich posúdeniu zo strany kasačného súdu s výnimkou rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VS/1/2020, pričom uvedené považuje za absolútne nedostatočné;
- c) kasačný súd nesprávne posúdil otázku rozloženia a presunu dôkazného bremena medzi daňovým subjektom a správcom dane v daňovom procese v kontexte kvality preukázateľného spochybnenia zo strany správcu dane vo vzťahu ku skutočnostiam a k dôkazom produkovaným daňovým subjektom. Sťažovateľka poukazuje na to, že kvalita spochybnenia dôkazov produkovaných daňovým subjektom musí spĺňať určité parametre, t. j. nestačí iba jednoduché a ničím nepodložené tvrdenie správcu dane. Sťažovateľka predložila faktúry, bankové prevody a aj samotná výpoveď konateľa spoločnosti sťažovateľky potvrdila dodanie tovaru. Vo vzťahu k preverovanej faktúre je toho názoru, že v kombinácii s nepriamymi dôkazmi, zabezpečenými výpoveďami jednotlivých svedkov, ktoré považuje správca dane za všeobecné, je možné ustáliť, že dodanie tovaru tak, ako bolo deklarované, sa javí ako dostatočne pravdepodobné. K vyvodu pochybností správnych orgánov o skutočnom dodaní tovaru došlo výlučne zo strany dodávateľa. Sťažovateľka uvádza, že z jej pohľadu išlo o rutinnú dodávku, pri ktorej daňový subjekt nemohol predpokladať, že bude uvedené nutné nadštandardne dôkazne zabezpečiť. Podľa jej názoru správca dane spochybnil predložené dôkazy na úrovni domnienky, keďže ním uvedené okolnosti boli mimo sféry sťažovateľky, pričom ide o okolnosti, ktoré reálne nemohla ovplyvniť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 41 ods. 1 a 2 písm. c) a čl. 47 charty napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

8. Podľa konštantnej judikatúry nemá ústavný súd zásadné oprávnenie preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015).

9. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces [napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 112/2018, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B]. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. II. ÚS 44/03, III. ÚS 36/08, II. ÚS 754/2015).

10. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, I. ÚS 178/2014, III. ÚS 502/2015, II. ÚS 588/2016).

11. „V daňovom konaní sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov a správca dane je povinný riadne zistiť skutkový stav veci a preveriť skutkové tvrdenia uvádzané daňovým subjektom, prípadne odstrániť procesné pochybenia, ktoré vykonal správca dane počas daňovej kontroly. Daňové konanie je svojou povahou správnym konaním a vzťahujú sa naň zásady činnosti orgánov verejnej správy, ale je možné identifikovať aj jednotlivé procesné zásady daňového konania.“ (porovnaj VERNARSKÝ, M. *Procesné zásady daňového konania*. Košice : Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, 2009. s. 11, 24 a nasl.). Daňové konanie ovláda zásada objektívnej pravdy, avšak je na správcovi dane, vykonávajúcim dokazovanie, a na jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosť a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už správca dane získal v rámci správy daní a v priebehu konania (II. ÚS 205/2015, I. ÚS 480/2017, III. ÚS 18/2018).

12. Ústavný súd podrobil napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu prieskumu v zmysle argumentácie uplatnenej sťažovateľkou v II. časti tohto rozhodnutia.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vyplýva, že predmetom konania vedeného kasačným súdom bolo posúdenie, či správny súd, žalovaný a správca dane vychádzali zo správneho posúdenia veci, ak dospeli k záveru, že sťažovateľka v predmetnej veci neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu podmienok uplatneného práva na odpočítanie dane zo sporných obchodov, a zároveň nevyhoveli návrhu sťažovateľky na vykonanie konfrontácie.

14. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že napriek poukazu na komplexné rozhodnutia, ktoré sú podľa sťažovateľky na konanie aplikovateľné, nedošlo k ich posúdeniu zo strany kasačného súdu (s výnimkou rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1VS/1/2020), ústavný súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, kde kasačný súd v časti označenej ako „Všeobecné východiská“ podrobne poukazuje na relevantné názory justičných autorít vyplývajúce zo svojej vlastnej rozhodovacej činnosti (pôvodne i najvyššieho súdu), ako i z judikatúry ústavného súdu a Súdneho dvora, pričom následne tieto východiská aplikuje na právnu vec sťažovateľky (bod 64 a nasl.).

15. Deklarovaným dôvodom na nepriznanie práva na odpočítanie dane zo sporného obchodu sťažovateľky so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] bolo neunesenie dôkazného bremena sťažovateľkou vo vzťahu k preukázaniu materiálnej podstaty obchodu (existencie a pôvodu dodávaného tovaru) a k identite dodávateľa – spoločnosti [REDAKOVANÉ].

16. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že kasačný súd nesprávne posúdil otázku rozloženia a presunu dôkazného bremena medzi daňovým subjektom a správcou dane v daňovom procese v kontexte kvality preukázateľného spochybnenia zo strany správcu dane vo vzťahu ku skutočnostiam a k dôkazom produkovaným daňovým subjektom, ústavný súd konštatuje, že pochybnosti orgánov finančnej správy viažuce sa nielen na skutočné dodanie tovaru, ale aj postavenie skutočného dodávateľa tovaru ako platiteľa dane vyplynuli priamo z dokazovania v daňovom konaní, preto ich nemožno označiť ako jednoduché, ničím nepodložené tvrdenia alebo domnienky správcu dane, ako tvrdí sťažovateľka.

17. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že správcovi dane sa podarilo spochybniť nielen hmotnoprávnu podmienku postavenia skutočného dodávateľa ako zdaniteľnej osoby – platiteľa dane (čo by už samo osebe postačovalo na priznanie práva na odpočítanie dane z uskutočneného obchodu), ale aj samotnú dodávku tovaru, teda ekonomickú podstatu deklarovaného obchodu. Je tomu tak preto, že pán [REDAKOVANÉ], konateľ deklarovaného dodávateľa v rozhodujúcom čase, poprel výkon ekonomickej činnosti, konateľ sťažovateľky a ani pán [REDAKOVANÉ] bližšie nevedeli popísať priebeh obchodu a počas celej daňovej kontroly ani vyrubovacieho konania nebol predložený žiadny dôkaz o uskutočnení dodania tovaru – dôkaz o jeho preprave (ani popísanie prepravy tovaru), prevzatí (preberacie/odovzdávacie protokoly), naložení/vyložení a pod. Aj v tomto smere preto kasačný súd konštatoval, že sťažovateľka neunesla svoje dôkazné bremeno.

18. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, že bola v rámci vykonaného dokazovania neprimerane zaťažená dôkazným bremenom, kasačný súd uviedol, že dôkazy, ktoré správca dane od sťažovateľky požadoval (dôkazy na preukázanie existencie/dodania tovaru a dôkazy na preukázanie dodávateľa tovaru, resp. jeho postavenia ako zdaniteľnej osoby), sa týkali len vzťahov a okolností medzi sťažovateľkou a jej deklarovaným dodávateľom. Išlo teda o okolnosti a skutočnosti priamo v dispozičnej sfére sťažovateľky. Kasačný súd zastával názor, že od sťažovateľky možno spravodlivo požadovať, aby vedela vysvetliť, preukázať

(či už predložením alebo označením dôkazov) podstatu ňou realizovaného obchodného vzťahu, svojho dodávateľa, resp. osobu, od ktorej tovar získala, resp. postavenie tejto osoby/dodávateľa ako platiteľa dane.

19. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že sa kasačný súd nevyjadril k rozporom, na ktoré poukázala sťažovateľka v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k otázke dodania kontrolovaného tovaru, ústavný súd odkazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej najvyšší správny súd uvádza, že vo veci sťažovateľky konateľ deklarovaného dodávateľa poprel vykonanie dodávky tovaru, avšak sťažovateľka nepredložila žiadne písomné a už vôbec nie overené splnomocnenie pre osobu sprostredkujúcu obchod, podpisy konateľa deklarovaného dodávateľa nekorešponujú s podpisom na faktúre a ani na reklamačnom lístku a výpoveď údajného sprostredkovateľa obchodu, pána [REDAKOVANÉ], je príliš všeobecná bez uvedenia akýchkoľvek konkrétnych skutočností týkajúcich sa uskutočnenia sporných obchodov, prepravy tovaru či jeho pôvodu a bez predloženia akýchkoľvek dôkazov o tom, že mohol za spoločnosť [REDAKOVANÉ], konateľ. Sťažovateľka tiež nemala k dispozícii žiadne ďalšie listinné dôkazy preukazujúce priebeh obchodu – písomnú zmluvu, dodacie či preberacie protokoly a pod. Sťažovateľke pritom bol poskytnutý procesný priestor na vyvrátenie pochybností správcu dane založených aj na výpovedi pána [REDAKOVANÉ], ktorý aj sťažovateľka využila. Žiadny z vykonaných dôkazov (overenie telefónnych čísel, bankových účtov, výsluch pána [REDAKOVANÉ] a pána [REDAKOVANÉ]) však nevedol k rozptýleniu pochybností vznesených správcom dane. Kasačný súd na základe vykonaného dokazovania ako celku konštatoval, že podľa jeho názoru nemala takýto potenciál ani sťažovateľkou opakovane akcentovaná a navrhovaná konfrontácia všetkých zúčastnených svedkov.

20. Za nedôvodnú ústavný súd považuje aj námietku sťažovateľky, že kasačný súd náležite neodôvodnil, prečo došlo k zmene názoru vo vzťahu k potrebe vykonania dokazovania konfrontáciou, prečo nedošlo k opakovanému pokusu o jej vykonanie, prečo nedošlo k predvedeniu svedkov, ktorí mali byť prítomní pri konfrontácii, pričom poukazuje na bod 76 napadnutého rozsudku, v ktorom kasačný súd okrem iného uvádza, že „... sťažovateľka mala v daňovom konaní dostatok priestoru na to, aby všetkým zúčastneným svedkom kládla otázky, čím mohla upresniť ich vyjadrenia. Výsluchu pána [REDAKOVANÉ] sa sťažovateľka nezúčastnila (čo ani nerozporuje), čím sa sama obrala o možnosť klásť predmetnému svedkovi otázky a spochybniť jeho výpoveď, obzvlášť ak malo ísť o jej priameho obchodného partnera. Navyše kasačný súd dodáva, že pri zohľadnení nedôveryhodnosti výpovede pána [REDAKOVANÉ] (body 71 až 73 tohto rozsudku), absencii akéhokoľvek dokladu svedčiaceho splnomocneniu pre pána [REDAKOVANÉ] od spoločnosti [REDAKOVANÉ] či akéhokoľvek iného dôkazu preukazujúceho splnomocnenie pre túto osobu, ako aj po zohľadnení absencie akýchkoľvek presnejších informácií o uskutočnení obchodu (miesto dodania, spôsob prepravy tovaru a pod.) zo strany ktorejkoľvek z dotknutých osôb, nebolo v predmetnom konaní ani podľa názoru kasačného súdu potrebné osobitne vykonávať konfrontáciu dotknutých osôb, keďže táto bez ďalšieho nebola spôsobilá vyvrátiť podstatné vznesené pochybnosti správcu dane.“.

21. Ústavný súd konštatuje, že z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vyplývajú konkrétne skutkové a logické právne závery, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. Podľa jeho názoru nevykazuje napadnutý rozsudok prvky arbitrárnosti, je zrozumiteľný a akceptovateľne odôvodnený. V zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a arbitrárne

tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchýlne od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo však nie je tento prípad.

22. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Pre posúdenie zachovania označených základných práv je relevantné, že pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sa kasačný súd zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky a objasnil závery, ktoré ho viedli k jej zamietnutiu. Argumentáciu najvyššieho správneho súdu ústavný súd považuje v okolnostiach posudzovanej veci za dostatočnú a zrozumiteľnú, založenú na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone, resp. nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení relevantných právnych predpisov (predovšetkým daňového poriadku a Správneho súdneho poriadku) ani príslušnej právnej úpravy Európskej únie v oblasti spoločného systému dane z pridanej hodnoty, vo vzťahu k rozhodovaniu o kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

24. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého kasačného rozsudku najvyššieho správneho súdu ako celku dospel k presvedčeniu, že nevybočuje z aplikačnej praxe kasačného súdu, nemožno mu pripísať charakter excesu, ktorý by v sebe zahŕňal črty svojvôle a je preto potrebné ho považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nemá dôvod v tomto prípade zasahovať.

25. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 41 ods. 1 a 2 písm. c) a čl. 47 charty, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2024

Peter Molnár
predseda senátu